

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacție și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei, pe jum. an 50 Lei, pe 3 luni 25 Lei,
— pentru Instituții și autorități 300 Lei — abonament de aprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85, -
APARE SĂPTĂMÂNAL

Unde vom ajunge?

Inarmări... amenințări... concentrări... mobilizări... certuri... discursuri violente... teamă și îngrijorare—iată pâinea cea de toate zilele a popoarelor de azi — Greșeli cari se răzbuună — A fost îniăturată „Piatra cea din capul unghiului.”

Anul acesta s'a dovedit că este anul celor mai mari frământări dela război încoace. După încheierea nenorocirii începută în anul 1914, oamenii sau hotărât să fie cumiți și să clădească noua lor viață, pe temeiul păcii și al bunei înțelegeri, înlăturând războiul pentru totdeauna.

Au făcut însă oamenii o mare greșală, care se răzbuună acum amar în capul lor. Au înlăturat dela temelie clădirii lor, „Piatra din capul unghiului” — L-au înlăturat pe Hristos și de aceea, clădirea nici n'a ajuns la acoperiș și iată o se dărâmă — A lipsit „Piatra”, s'a clădit pe nisipul nestatornicilor omenești și de aceea casa s'a dărâmat iar căderea ei a fost mare foarte. Câțiva ziditori se mai trudesc sărmanii să mai pună câte-o piatră pe ziduri, în timp ce alții montează tunuri să tragă într'ansa la cel din tîi prilej.

Sărmană, fățarnică pace, turn al Babilonului, clădit fără Dumnezeu.

Iată soarta care te-a ajuns! Oamenilor! Învățați odată minte. Fără de Mine nu puteți face nimic a spus Domnul Hristos (Ioan 15,5).

Vreți pace? Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu păcii! Împăcați-vă cu Dumnezeu și veți avea pace!

Veți afla și veți avea pacea pe care Mântuitorul a lăsat-o ucenicilor săi: Vă las pacea, va dau pacea Mea (Ioan 14,27) I.

SAMARITTEANCA (Ioan 4, 1-42)

Evangelhia acestei dumineci este nespuse de bogată și plină de învățături adânci și minunate, încât nici o carte întreagă n'ar ajunge să spui tot ce cuprinde.

Obosit de călătorie, în drum spre Galileia, Domnul Isus poposește lângă fântâna lui Iacov din hotarul Samariei. E flămând și însetat; ucenicii sau dus în cetate după de-ale mîncării; iar apă nu poate scoate fiindcă n'are găleată și fântâna e adâncă. Într-aceea o femeie din cetate vine după apă. Nici nu ia seama la străinul care stă acolo fiindcă era un Iudeu. „Iudeii n'au legătură cu Samaritenii”. Când dă să plece, Isus îi cere apă să bea. Femeia răspunde: „Cum tu Iudeu, ceri să bei dela mine, femeie Samariteancă”.

Isus a răspuns: „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: „Dă-mi să beau!” tu singură ai fi cerut și El ți-ar fi dat apă vie”.

Femeia nu înțelese cuvintele Domnului, dar simți că în aceste cuvinte se cuprinde o taină, pe care sufletul ei începe s'o simtă. Cuvintele pe cari le auzea, treziră într'insa nădejdea părinților cu privire la profețiile Scripturii și venirii lui Mesia. El era acolo, dar ea nu-l cunoștea.

Câte suflete însetate nu-l caută pe Domnul aiurea pe când El este atât de aproape de fiecare. „Cuvântul este aproape de tine, în gura ta, în inima ta. Dacă mărturisești deci cu gura ta că Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți, vei fi mântuit (Romani 10, 9).

Atâtea suflete se sbat în fel

de fel de lipsuri sufletești, a-leargă într'o parte și alta și nu sunt mulțumite niciodată. Aceia care caută să-și stingă setea

Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Eu vă zic, iată, ridicați ochii voștri și priviți câmpiile, că sunt albe pentru seceriș (Ioan 4,35).

la fântânile acestei lumi, gustă mereu și totuși nu se mai satură. Unul singur este care poate potoli setea sufletului pentru totdeauna: Hristos; jertfa Crucii este un izvor nesecat care curge fără încetare și adăpă toate sufletele cari, dornice de iertare și de pace, vin să se adape dintr'ansa.

Acela care gustă odată din iubirea lui Hristos, va dori neîncetat să se îndestuleze din ea. Nu-i mai trebuie altceva. Onorurile, bogățiile și plăcerile acestei lumi, nu-l mai atrag. Dorința lui va fi: „Mai mult din Tine”. Toate apele lumii vor seca și toate proviziile ei de plăceri și bogății se vor sfârși. Mântuitorul este o fântână ce nu seacă niciodată. Acela în care locuiește Hristos are în sine o fântână de binecuvântări „un izvor de apă din care va țâșni viață vecinică”

Femeia dela Sihar, și-a dat și ea seama că nu i-se vorbea despre apa din fântâna lui Iacov; Doamne, i-a zis ea — „dă-mi această apă ca să nu-mi

fie sete, și să nu mai viu până aici să scot”.

Isus a întrerupt de-odată cuvântul. Înainte ca femeia să poată primi apa cea vie, trebuie să-și recunoască păcatul și pe Mântuitorul său, de aceea îi spune; „du-te de cheamă pe bărbatul tău și vino aici”. — „N'am bărbat”— i-a răspuns ea. Isus i-a zis: Bine ai zis că n'ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut și cel pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevăru”.

Mântuitorul a pus degetul pe rană. Această pătrundere a sufletului ei, a fost hotărâtoare. Femeia devine serioasă, cutremurată, înfiorată. Dorește mântuirea. Recunoaște că are înainte-i un proroc. Întrebă despre rugăciune și despre venirea Mesiei și atunci Isus i-se descopere: „Eu sunt Acela, cel care vorbesc cu tine”. Soarele a răsărit în sufletul femeii. A lăsat vasul cu apă, a alergat și a scos întreagă cetatea la El. Mărturia făcută de o femeie, a mântuit o întreagă cetate.

Când mulțimea de oameni eșia din Sihar, Domnul a zis ucenicilor Săi: Oare nu ziceți voi că sunt încă patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă, ridicați ochii voștri și priviți că sămănăturile sunt albe pentru seceriș. Cine seceră primește o plată, și strânge o roadă pentru viața vecinică. (Io. 4, 36)

Evangelhia aceasta, plină de adâncime, ne descopere că în împărăția lui Hristos, fiecare suflet este chemat să fie misionar—secerător. Acela care bea din „apa vie” devine și el însuși un izvor de viață pentru alții (Ioan 7, 37-39).

Suflete însetate de pace, de fericire, de mântuire, vino la Domnul și El îți va da apa vie a harului și apoi vei putea să mergi și tu să sâmeni și să seceri în ogorul Său. M.

„Și Avram s'a pogorât în Egipt” (Facere 12,10)

Dumnezeu a scos pe Avram din țara sa și l-a chemat într-o țară străină, în Canaan, unde a locuit ca „străin și călător” (Faptele Apostolilor 7,5) neavând nici o palmă de loc.

Între timp, o foamete a venit în țară (Facere 12,10). Ce trebuia să facă acum Avram? Calea lui era desigur bine hotărâtă: Să rămână acolo unde l-a adus Dumnezeu. Dar în apropiere era Egiptul unde nu băntuia foametea. Și Egiptul era la îndemâna lui, ca o scăpare sigură. Și Avram s'a dus acolo, fără ca să-i fi trimis Dumnezeu și acolo i-a mers „bine”. În Egipt a căpătat oi, boi, măgari, robi și roabe, măgărițe și cămile — dovadă destul de lămurită — cum ar zice omul lumesc — că bine a făcut că s'a dus în Egipt; dar vai! În Egipt n'avea nici altă, nici legătura cu Dumnezeu (Egiptul în înțeles duhovnicesc însemnează lumea, iar Faraon diavolul).

De aceea poporul lui Israel a eșit afară din Egipt pentru ca să poată sluji Domnului Dumnezeu. Țara lui Faraon nu era locul stării de față a lui Dumnezeu. Și Avram a pierdut acolo mai mult decât a câștigat.

Așa este totdeauna. Nimic nu poate înlocui legătura cu Dumnezeu. Scăparea de un ne-juns trecător și dobândirea unor bunuri pământești de seamă sunt prea puțin față de cele pierdute duhovnicește, printr-o abatere cât de mică din calea cea dreaptă a ascultării. Câți sunt acei cari pentru ca să scape de încercările și de greutățile ce înămpină pe calea lui Dumnezeu, sau lăsat duși de mersul vremii de acum, căzând într-o stare de slăbiciune și de nerodire, de uscăciune, de tristețe duhovnicească foarte mare, fără leac. Poate sau pricopsit, și-au ingramădit bogății, și-au dobândit un nu ne în lume, și că „li-s'a făcut bine” de către Faraonii vremii de azi; dar acestea toate ar putea oare înlocui legătura cu Domnul, bucuria, pacea, curăția, mulțumirea, mărturia vie și lucrul plin de rod, cari izvorăsc din această legătură? Vai de acela care are astfel de gânduri!

Și totuși, de căeori aceste binecuvântări au fost vândute pentru puțină pricopseală, puțină

recere în fața lumii, puțină cinste, onoare, trecătoare preuire și laudă lumească și câțiva bani. Fratele meu credincios, să ne ferim de această pornire, ca nu cumva să ne abatem din calea ascultării depline. Calea e strâmtă, dar totdeauna sigură; câteodată anevoioasă dar totdeauna fericită și binecuvântată. Să păstrăm cu îngrijire „credința și cugetul curat” (I Timotei 1,5), pe care nimic nu te poate înlocui. De vine încercarea, în loc să ne ducem în Egipt, mai dragă să ne încredem în Dumnezeu și atunci încercarea, în loc să ne fie un prilej de smălțare, va dovedi credințioșia și ascultarea noastră. Iar când suntem ispitiți să pășim pe calea lumii, să ne aducem aminte de „Acela care s'a dat pe sine însuș pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dum-

nezeului nostru și Tatăl (Galateni 1,4).

Amarnic lucru este să încerci să-ți croșești singur drum în vreun fel oarecare: nu vei putea face decât greșeli peste greșeli. Mult mai bine este să îți încredințezi soarta lui Dumnezeu, rămânând în brațele Sale ca un copil mic la sânul mamei. El îți va croi drumul și se va îngrij, în înțelepciunea Sa și în nemărginita Lui iubire, de toate ale tale.

Totodată e bine să știe orice credincios, că dacă se amestecă cu lumea, pentru că să și mărească averea, trebuie să sufere urmările rele ale purtării sale. Nu putem trage folos din lume și totdeauna să ridicăm glas puternic împotriva nel-giurii ei.

Nu poți să ai o înrăurire asupra lumii, decât despărțindu-te și prin puterea harului, ținându-te despărțit de ea. A încerca să încredințezi lumea de păcat, rămânând totdeauna în tovărășie cu ea, cu scopuri bănești, însemnează să pierzi vremea degeaba. Lumea nu pune preț pe o astfel de mărturie și pe asemenea îndemnări.

Tot așa a fost și cu mărturia lui Lot pe lângă ginerii săi: „ginerii lui Lot credeau că glumește” (Facere 19,14).

Dacă vrei ca mărturia ta să aibă putere, trebuie să „ieși din lume” — să nu mai trăiești în felul ei, să nu mai ai parte la lucrările neroditoare ale ei, ci să te deosebești prin viața ta, de toate obiceiurile, întâlnirile și deșertăciunile lumii, pentru că ceace spui, să se potrivească cu ceace faci.

Domnul Isus s'a dat ca jertfă pentru noi, ca să ne smulgă din acest veac rău și să facă din noi, copii și moșenitori ai împărăției Sale.

Dacă astfel a fost iubirea Sa pentru noi, dându-se ca jertfă pentru noi, să-L tăgădum noi oare aruncându-ne iar în lumea din care ne-am smuls pentru totdeauna prin crucea Sa? Niciodată! Domnul să ne păzească ascunși în mâna Sa și la umbra aripilor Sale, până vom vedea pe Isus așa cum este și vom fi cu El, asemenea chipului Slavei Sale, pentru totdeauna.

Fr. Onisim

Luăți seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor (Matei 16,6)

Cât a trăit Mântuitorul pe lume, dar mai ales în ultimii ani, a fost mereu hărțuit de tabăra Fariseilor. De aceea și El în dese rânduri i-a muștrat, iar ucenicilor Lui le-a spus să se păzească de aluatul lor, de învățătura lor. Și fiindcă și astăzi sunt foarte mulți Farisei și cu mult mai șireți decât aceia de pe vremea Mântuitorului, cred că Stăpânul nostru, în chip tainic, șoptește mereu la urechea celor ce doresc cu adevărat mântuirea: „Luăți seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor”... (Mat. 16,6).

Și cu drept cuvânt trebuie să ne păzim, fiindcă *cine mănâncă pâine otrăvită*, nu se poate să nu se otrăvească. Și câtă vreme te *unești* cu oameni răi și *vicleni*, nu se poate să nu devii și tu la fel cu ei, ba poate și mai rău. (Mat. 23, 15). Dar așa-i omul; nu înțelege cuvintele Domnului, până când nu este mușcat de acești „șerpi, de acești pui de năpârci”. Căci să știți: *Oricum te-ai comporta cu ei, tot rău ieși cu dânșii*. Fiindcă, limba lor este ca o săgeată ucigătoare, nu spun decât minciuni; cu gura vorbesc aproapelui lor de pace și în fundul inimei îi întind curse (Ieremia 9,8). Și numai atunci când nu te pot mușca, se prefac că-ți sunt prieteni.

Fraților, luați aminte la aceste adevăruri. E timpul lor!

Păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor. Un cuvânt însemnat de care trebuie să ții socoteală.

Prin părțile noastre am cunoscut un fariseu de care a mers vestea că e credincios, că slujește numai Domnului și că aduce și pe alții la pocăință. Întâmplarea, sau mai bine zis așa a voit

Dumnezeu, să-l cunosc mai deaproape. Și m'am convins perfect că sujește diavolului în toată puterea cuvântului. M'am convins că locașul lui este capcană diavolească și multe suflete inflăcărâte și dornice de mântuire au căzut pradă în această capcană. Însă să-l auzi cum vorbește! Să-l auzi cum spune el că ține și apără credința și dreptatea! O, de nu zici că e un sfânt! Da, un sfânt, însă numai cu chipul, dar cu inimă de drac. Ori sfântul apostol Pavel ne-a spus lămurit: că de oamenii aceștia să ne despărțăm (2 Tim. 3,5).

Apoi țin să spun iarăși că chiar în minunile de cari s'a auzit în țară la noi, minuni pe cari eu la început, în sinceritatea mea, le-am crezut și le-am propovăduit și altora, chiar în minunile acestea zic, mi-se pare că la mijloc e un viclesug și un fariseism extraordinar. Mi se pare că și cu minunile acestea nu e altceva decât împlinirea cuvintelor pe cari le-a spus Domnul: „Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face, spune, minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși” (Mat. 24,24). De aceea să băgăm bine de seamă fiindcă mântuirea noastră e în mare pericol. Să cercetăm duhurile și să cerem înțelepciune de la Dumnezeu ca să le putem deosebi. Nu uitați, frații mei, că acum, mai mult ca oricând, fariseismul a ajuns la culme. Citiți vă rog Scriptura mai cu atenție, stăruți mai mult în rugăciune cercetați cât mai des Biserica și sfintele ei taine, ascultați de preoți Domnului și atunci scumpul nostru Mântuitor vă va deschide ochii să cunoașteți bine pe toți cei din jurul vostru. Fr. I. T.

DINTR'O SCRISOARE

„Demulțori mă îngrozesc când mă gândesc la dragostea Mântuitorului care a venit să mântuiască o lume pierdută, păcătoasă; și în același timp, când trec (mai ales în zi de

târg) prin fața multimilor de oameni, cu fețe sălbătice și schimonosite de ură, răutate, patimi, beție, fumat, desfrâu, mă gândesc: o, vai Doamne, pentru aceștia ai venit? Cât de departe este această lume de Tine Doamne și cât de mult

Te urăște această lume! Material bun pentru focul iadului! Pe de altă parte, cât de bun ești Tu Doamne cu noi Cei cari Te iubim, și cum faci Tu din niște păcătoși netrebniți niște copii ai Tăi.

P. V. B.

Să ne sânguim spre ceace este bine, să fugim de scandaluri, de frații prefăcuți și de cei cari cu fățărnicie poartă numele Domnului și cari amăgesc pe cei ușori la minte. (Policarp în ep. către Filipeni)

Iar tu te luptă și suferi (II Timotei 2,3)

Domnul își alege pe ucenicii Săi și îi trimite în lume ca să împlinescă o lucrare a Sa, în care însă aveau să întâlnească multe greutăți și împotriviri și mai ales, mulțimea din partea oamenilor cari nu iubesc adevărul. Dar siguranța că Domnul îi alege, îi rânduieste și le dăduse această însărcinare sfântă, le va da puteri ca să birue orice greutăți, împotriviri și necazuri cu îndrăzneală și vitejie sfântă.

Calea aceasta nu este doar calea lor, ci este calea Domnului. El are să meargă pe calea Învățătorului lor iubit, îndurând la fel ca El, prigoana și ura din partea lumii, precum a spus El mai înainte: *Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M'a urât mai înainte de voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteți din lume, și Eu v'am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.*

Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: *Robul nu este mai mare decât Domnul Său.* Dacă M'au prigoit pe mine, vă vor prigoni și pe voi. Dacă au păzit cuvântul Meu și pe al vostru îl vor păzi. *Dar vă vor face toate acestea din pricina numelui Meu, fiindcă nu cunosc pe Cel ce M'a trimis* (Ioan 15:18-21)

Prigoana este legată de viața celui credincios. Cei cari sunt ai Domnului, vor fi prigoniți, urăți și batjocuriți de lume așa cum a fost și Mântuitorul lor. Când un credincios are „liniste” și „pace” din partea lumii, înseamnă că îi lipsește ceva. Nu „seamănă” cu Stăpânul Său, fiindcă dacă ar semăna cu El, lumea l-ar prigoni, căci nu este robul mai mare decât Stăpânul Său.

Dar prigoana și suferința din partea lumii, de parte de a-l desnădăjdi pe cel credincios; din contră este o încurajare și o bucurie nespūsă să poată sorbi și el din paharul pe care Domnul l-a golit și care i se întinde și lui. Cineva a spus, că orice credincios trebuie să fie pus în numarul celor fărădelege, cel puțin odată în viața lui.

O fratele meu iubit de ce te întristezi când trebuie să suferi ceva pentru numele Domnului? De ce te plânzi când te disprețuiește și te prigonește lumea? Vrî tu să ai parte cu El? Vrî tu să sa neni cu El? Vrî să ajungi la împărțirea vecinică cu El? Atunci prînește paharul u-

ferinței, prigoanei și încercării și nu-l respinge când s'atinge de buzele tale băutura amară a durerii.

Este o binecuvântare să calci pe urmele Domnului și să suferi alături de El

Ești prăsit și vândut de prieteni? Ești disprețuit și luat în răs de ai tăi? Adu-ți aminte cum a fost vândut El în grădina Ghetsemani

chiar de un ucenic al Său, care a mâncat pâine cu El dintr'un blid, și apoi a ridicat călcăiul asupra lui. Pentru bani a făcut cea mai mărșavă faptă. Inima lui nepocăită, deși a fost trei ani lângă focul dragostei Învățătorului, a rămas mereu înghețată de păcat, necredință și iubire de arginț.

Când ceilalți ucenici erau frământați de lucrurile ce aveau să se întâmple, Iuda se ocupă de interesele lui personale, coace în suflet la planuri pe cari nu le spun la nimeni, în ascuns pactează cu fariseii — dușmanii Domnului și n'a așteptat decât momentul potrivit, pentru ași pune planul în aplicare. Acesta e de nouul iubirii de

sine, căruia nu-i pasă de lacrimile pe care le va călca în picioare, nu-i pasă de legămintele pe care le nesocotește și de durerile pe care le pricinuește fraților săi și mai ales Domnului.

Copiii lui Dumnezeu au avut să suferi totdeauna pe urma luzilor și trădătorilor cari sau strecurat printre ei, așa cum s'a strecurat și tatăl lor în ceata celor 12. Dar... trebuie să se imolimească Scriptura. Cine ar ciopli crucea lui Hristos și cine l-ar pune-o pe umeri, dacă n'ar fi slujile marilor arherei și cărturari. E îngrozitor acest lucru și e cutremurător de grozav să fie cineva călăul sufletesc al fratelui său, de aceea spune Domnul: Vai smintitorilor!

Și grijiti: căci sunt multe căi ce i se par omului drepte dar pe urmă duc la moarte (Prov. 14:12)

A fi urât de lume din pricina lui Hristos este o dovadă că nu ești din lume; aceasta nu e rușine și ci slavă. Cine ar fi acela, atât de nesocotit, care ar voi să facă parte dintr'o lume vrăjmasă lui Hristos, asupra căreia ar cădea judecățile, când poți să ai parte de Domnul și de toate bucuriile părășiei cu El, la ocară mai întâi și apoi la slavă.

Cei drept, lumea tot mai vrea să audă vorbindu-i-se despre Dumnezeu, numai să nu stăruie prea mult asupra dreptății și sfințeniei lui Dumnezeu. Ea se împotrivesc harului fiindcă harul smerește pe omul firesc, îl judecă și asta nu-i place lumii și nici nu poate suferi.

ii place lumii de un Isus care nu se atinge de păcatele și plăcerile ei, dar de cel ce iartă, judecă și-i cere sfințenie, nu vrea să audă; îl respinge și îl alungă.

Cele petrecute cu apostolii Domnului, ne a-devereste că ei au avut parte de mai multă ură din partea lumii, fiindcă ei semănau mai mult cu El și-l mărturiseau cu mai multă îndrăzneală și putere.

Dacă noi am înfățișa cu mai multă credincioșie însușirile Domnului, am avea poate, într'o mai mare măsură, parte de ura lumii. Vedem în-ă bine că această ură împotriva lui Dumnezeu Tatăl și împotriva Domnului Isus Hristos este azi; aceasta ar trebui să ne fie de ajuns ca să ne depărteze de tot ce poartă peceala lumii.

Să eșim dar afară din tabără, să suferim ocara Lui (Evrei 13:13). Aceasta este cea mai mare cinste pentru un copil al Domnului. *I. Mărturie*

Vieța fiecărui sfânt e

un Te-Deum, o cântare de preamărire la adresa, la frumuseța, la bunătatea, mila și iubirea lui Dumnezeu. În fiecare picătură de sânge și sudoare, vârsată de sfinți a fost un picur din sângele și sudoarea lui Hristos. În inima lor se puteau auzi bătăile inimii Domnului, ardea zelul Lui, dragostea Lui; de pe buzele lor răsuna vorbele Lui, din mâinile lor eșau faptele și milele lui Isus. Toate suferințele îndurate de ei erau o așchie din crucea sfântă; toate faptele lor erau vrednicile Mântuitorului.

Glasul meu.

Glasul meu, ceresc Părinte, se îndreaptă către Tine, Tu ce ești Stăpânul lumii, Împărat din zări senine. Căci în vremuri de strâmtoare, de necazuri, de durere, Singur Tu, bunule Doamne mi-ai fost scumpa mângâiere.

II

Iar acum când duhul urii, dă năvală asupra mea, Eu alerg cu umilință și frică la crucea Ta. Doamne, Doamne, dă-mi putere ca să lupt cu bărbăție Și să merg pe drumul care duc'e'n sfânta împărăție.

III

Am căzut, dar am credința că prin Tine mă ridic Și că voi putea învinge pe vicleanul inamic. Am căzut, dar nu vreau Doamne ca să rămân în noroi Am căzut, dar Tu-mi ajută ca să pornesc la război

C. T.

Dintr'un trândav

Dintr'un om trândav și care nu se mișcă, soarta cea mai blajină, întocmai ca și cel mai sânguitor olar fără roată, nu poate frământa și coace nimio altceva decât un ciob, poate să aștearnă peste el culorile cele mai scumpe, poleială și smalt, cât ar vrea, nu este decât un ciob. Nu e farfurie; nu, un ciob frământat, strâmb, rău, colțuros, fără formă. Un adevărat vas de necinste!

Trândavii să cugete la aceasta.

C. Tomas

Dumnezeu voi să trimită pe cineva la poporul Său și fiindcă El voiește ca și voința noastră să consimtă la planul ce-l are cu noi, ne zice adesea ca lui Isaia: *Cine va merge la poporul acesta? pe cine voi trimite?*

Proorocul Isaia i-a răspuns: *Iată-mă, trimite-mă!*

El nu zice: Iată, merg eu, fac totul cum îmi vei zice... El își cunoaște slăbiciunea; nu voia să fie încrezut, promițând lucruri de care știa că nu-i ca-

pabil, ci zice: *iată-mă trimite-mă!* ca și cum ar fi zis: Eu știu că dela mine nu sunt în stare să îndeplinesc o misiune atât de mare, dar Tu Doamne, mă poți face în stare; Tu poți pune în gura mea cuvinte puternice a înmuia inimile cele mai îndârjite și dacă Tu mă trimiți, nu e nimic ce să nu pot îndeplini cu ajutorul Tău. De aceea Dumnezeu îi zise:

Iată-mă trimite-mă (Isaia 6,8)

Du-te.

De atunci Isaia s'a făcut trimisul lui Dumnezeu și purtătorul cuvântului, tocmai pentru că a știut rămânea smerit și nu s'a dus cu dela sine putere, ci, cunoscând slăbiciunea și neputința sa și convins că numai cu ajutorul lui Dumnezeu va putea face totul, își puse toată încrederea într'ansul! Iată curajul de care avem

nevoie în lucrurile noastre mari.

Și lui Ieremia îi zise Domnul: *Nu zice că ești tânăr, căci către toți la cari te voi trimite vei merge, și toate câte voi porunci ție, vei grăi* (Ieremia 1,7).

În ce privește întreprinderea lucrurilor mari, smerenia nu numai că nu este protivnică curajului, dar îi este chiar izvorul și temelia.

Sf. VASILE

Două scrisori-declarații

Ungurii din București și Cluj solidari cu interesele românești, protestează contra încercărilor de otrăvire a sufletului maghiarimel din Ardeal.

D-l prim-ministru Ar. Călinescu a primit de curând două scrisori — declarații, una din partea unui grup de maghiari din București și alta din partea altor 14 grupuri de neseriși, muncitori, agricultori și intelectuali din Cluj, prin care arată că se solidarizează întru totul cu interesele țării în care trăiesc fiind gata să ajute la apărarea independen-

ței și integrității ei, împotriva oricărui atac siren

Declarațiile protestează împotriva „încercărilor de a învenina sufletul conaționalilor noștri din Ardeal,” cerând ca conducătorii maghiarimei să ia atitudine pe față împotriva oricărei propagande demagogice împotriva statului român.

S'a înființat Garda Frontului Renașterii Naționale

De când s'a publicat în „Monitorul Oficial” decretul regal pentru organizarea și funcționarea Gărzii Naționale a F. R. N. Garda Națională e condusă de un general comandant, ajutat de un Stat Major. Unitățile Gărzii sunt conduse de comandanți numiți dintre membrii F. R. N. de preferință foști ofițeri ai armatei active sau ofițeri de rezervă.

Candidații pentru calitatea de membru al Gărzii trebuie: a) să fie membrii ai Frontului b) să fie va-

lizi c) să aibă cel puțin vârsta de 23 ani și cel mult 59 ani. d) să știe scrie și citi românește e) să fi avut întotdeauna o purtare bună în societate.

Membrii vor primi o indemnizație pentru timpul cât vor lipsi dela ocupațiile lor în interesele Gărzii.

Unitățile sunt de două feluri: elemente de dispoziție și elemente de completare (cari întregesc la nevoie unitățile). Inrolarea este benevolă și se face prin jurământ

Hitler a vorbit iarăși lumii

Pace sau război? — Cancelarul Hitler, a cerut coloniile și Danzigul

Vinerea din Săptămâna trecută, întregă lumea l-a ascultat pe Hitler care a transmis prin radio înflăcăra sa vorbire ce-a ținut aproape 3 ore.

A fost o adevărată ploaie de cuvinte, de apostrofări la adresa democrațiilor mai ales la a Angliei și Americii (răspunzând mesagiului lui Roosevelt). Câteodată și-se părea că nu e vorbirea unui om, ci tăcântul unei miralieri, sau vuetul artileriei, care trage asupra inamicului.

Cancelarul Hitler și-a spus cuvântul: Germania vrea p cea, dar fără sacrificii mai departe din partea ei.

Deci să i-să dea Coloniile și Danzigul.

Năcazul începe aici. Polonia spune că nu dă portul Danzig, Germania spune că-l va lua, Anglia și Franța la rândul-le spun că nu dau colonii, Germania strigă că nu mai poate s'o ducă fără fostele-i colonii.

Urmarea? Dacă nu se vor înțelege, va fi fără îndoială, războiul deslănit, din pricina lăcomiei unora și neastâmpărului altora

Iar state mici vor cădea drept victime în cazanul satanei la care diavolul a aprins focul.

xXx

Iejov, în casa de nebuni

Rusia o țară condusă de nebuni?

Comisarul Iejov, ato-puternicul ministru de interne de ieri al Rusiei, în timpul căruia au căzut cu nemiluita capetele atâtor oameni — a fost internat într-o casă de nebuni.

Mama lui a murit anul trecut, tot într'un astfel de spital iar, tatăl lui a murit de beție.

Nu-i mirare de ce se întâmplă în Rusia, când între conducătorii în mână cărora stă puterea sunt nebuni. Ca mâine, întreaga Rusie și lumea întreagă va fi o imensă casă de nebuni, dacă nu se va face o schimbare în vieța oamenilor și popoarelor.

Înțelegerea economică româno-engleză

Săptămâna trecută a fost în țara noastră o delegație de economiști englezi care au studiat împreună cu delegații guvernului român putințele de întărire a schimbului de mărfuri între cele două țări.

S'a și ajuns la o înțelegere multumitoare pentru ambele părți. Anglia își va mări cumpărăturile în România iar țara

noastră va primi din Anglia nu numai mărfuri de care are nevoie ci și capitaluri — bani — pentru dezvoltarea industriei sale și valorificarea bunurilor pe care le are. Se știe că Anglia este al doilea cumpărător al României, locul întâi avându-l Germania. În viitor, Anglia va cumpăra mai mult din țara noastră.

Rugăm pe toți cei cari nu și-au plătit datoriile lor la gazetă abonați și desfăcători să se grăbească pentruca să putem merge înainte.

De toate și de pretutindeni

— 100 ANI sau împlinit în 20 Aprilie dela nașterea marelui rege Carol I al României Din prilejul acesta, la Curtea de Argeș a avut loc un serviciu religios la care a luat parte Majestatea Sa Regele, însoțit de Maria Sa Marele Voevod, Președintele Consiliului de Miniștri, Consilierii Regali, Membrii Guvernului, Comandantul Corpului 2 Armată, Comandantul Diviziei de Gardă, Autorități civile și militare locale.

— OMORÂT CULFACUR: BĂBEȘTI Copilul Smidț Nicoale, din comuna Deta, — Timiș fiind bolnav de mai multă vreme, a fost doborât de o nătușă cu leacuri băbești. Și anume: a pisat mărunț într'un vas țigla, dându-i-o apoi s'o bea cu apă. Din pricina aceasta, sârmanul copil a încetat din viață. Feriți-vă de babele „doftorițe”

PENTRU MUNCITORI

Conform dispozițiilor ministerului de Finanțe, pe cărțile de lucru ter, meșter și muncitor necalificat care se eliberează de către Camerele de Muncă, se aplicau timbre în valoare de 27 lei și 2 aviație. n cursul unei treute, ministerul de Finanțe revenind asupra acestei măsurii a aprobat să nu se mai aplice acele timbre.

Ministerul Muncii a comunicat Camerelor de Muncă noua dispozițiune.

— O HAITĂ LE LUPI A ATACAT IN NOAPTEA DE 10 APRILIE satul Vulturești de lângă Vaslui, isbuit să pătrundă în stâna țaranului Costache Topor, căruia i-a sfâșiat zece oi și opt miei; sărind vecinii cu topoare și cu furci numai cu mare greutate au putut pune pe fugă re hămesii de lupi.

— INGROPTI DE VI. Lângă comuna Rachișul Românesc din județul Alba, săteanul I. Cheicheș s'a dus însoțit de alți săteni, ca să și aducă nește peatră pentru clădirea unei case din stânca numită „Piatra Lungă” Dintr'odată o bucată mare de piatră s'a prăbușit îngropând de vii cinci săteni.

— ROMANIA MARE cea visată și dorită fierbinte de strămoșii noștri, s'a născut din plămădirea sângelui cu pământul nostru sfânt, al celorlora ce au jertfit totul

REGINA MARIA.

— FUGE AURUL EUROREI în America. În mai puțin de 2 săptămâni s'a expedit aur în valoare pe peste 23.500.000 lire sterline (23 miliarde lei — aproape cât bugeul României).

Își pune Europa la adăpost banii. Dar sufletul?

Cei credincioși își asigură și ei din vreme mântuirea sufletului, comoara cea mai prețioasă și pentru acum și pentru totdeauna.

— A NĂSCUT TREI BĂEȚI Femeia Ioana Rodu a lui Dinu Vlad din Moreni în vârstă de 35 ani, marra altor 7 copii în vieța a născut zilele trecute încă trei băieți gemeni, toți sănătoși Tatăl copiilor e în vârstă de 45 de ani și e de meserie ferar. Cel mai mare dintre zece copii e de 14 ani. Astfel, nici-unul dintre copii nu poate fi de vre-un ajutor.

— VEȘTI RELE. Ziarele scriu că Italia cheamă mereu soldați sub arme. Astfel au fost concentrați pe timp de 60 zile, pentru antrenament ofițerii subalterni de completare, precum și subofițerii de aviație cari au brevet de piloți și n'au fost concentrați în ultimii doi ani

S'a barberit în biserică

În comuna suburbană Popești Leordeni cătunul Dobreni Ilfov Gheorghe Radu Oprea paracliersier și epitrop al bisericeii din sat, s'a dus zilele trecute să tragă clopotele după cum e tipicul. Omul era cam necăjit fiindcă trebuia să meargă la niște prieteni și era nebăberit. Nenorocul i-a scos în cale pe frizerul satului Niculai Oprea care tocmai se întorcea dela un client. Gândul rău l-a îndemnat să-l ia cu el în biserică și după ce o trage clopotul să se barborească. Așa că s'a așezat pe un scaun lângă geam în biserică și până să vină lu-

mea s'a apucat să tragă un perdat, ca să fie omul mai fercheș. Dar se vede că barberul a lucrat încet iar lumea a venit prea repede, sau Dumnezeu a vrut să-l pedepsească: căci cu câte un gheont în coaste, cu câte un pumn în ceafcă au fost conduși la postul de jandarmi unde s'au dresat acte de dare în judecată.

Iată ce isprăvi mai sunt în stare să facă creștinii de azi. Ca în țara necredinței.

Doamne ferește!

(„După „Universul” — Comunicată de un cetitor.) —

xXx

Intoarcerea d-lui ministru Gafencu

După vizita dela Londra d-l ministru Gr. Gafencu, a venit la Paris unde a avut îndelungi convorbiri cu miniștrii francezi

Dela Paris, d. Gafencu a mers la Roma, unde deasemenea a avut întrevederi și con-

vorbiri cu d. Mussolini, Ciano și alți oameni de Stat italieni primit fiind și de Papa într'o audiență de 3 sferturi de oră.

Dela Roma prin Belgrad ministru de externe român s'a întors în țară.